

Post van klein Treeske...

Thérèse van Lisieux

- geboren op 2 januari 1873 in Alençon
- overleden op 30 september 1897 in Lisieux, 24 jaar oud door tuberculose.
- heilig verklaard in 1925, kerklerares in 1997
- jongste dochter (van 5 meisjes!) van Louis Martin en Zélie Guérin (beiden heilig verklaard in 2015)

De familie verlaat Alençon nadat de moeder Zélie, sterft als Thérèse net geen vijf jaar oud is... Ze verhuizen naar Lisieux waar de broer van Zélie apotheker is en het gezin opvangt. Vader Martin is horlogemaker en de moeder had een atelier voor kantwerksters. Uiteindelijk zullen de vijf meisjes kloosterzuster worden.

Thérèse gaat in het klooster op 15-jarige leeftijd, met speciale toelating van de paus. Ze maakte zelfs een reis naar Rome daarvoor! Al jong wordt ze novicemeesteres en op vraag van haar zus, die overste is, schrijft ze haar dagboek, dat later wereldberoemd wordt: **'Histoire d'un âme'** – het verhaal van een ziel.

Thérèse is ook bekend omwille van haar 'kleine weg': ze voelt zich heel klein en onmachtig. Ze concludeert dat Jezus zelf haar naar de top van heiligheid gaat dragen: "de lift die mij naar de hemel moet tillen zijn uw armen, o Jezus! Daarvoor hoef ik niet groot te worden, integendeel, ik moet klein blijven, dat word ik steeds meer".

EERSTE BRIEF – over de Kerk

Dag Jong Karmel,

Ik wil jullie eventjes iets vertellen over mijn 'ontdekking' over de Kerk. In mijn tijd was Kerk natuurlijk niet zo'n probleem als vandaag voor jullie. Maar toch had ik er geen vrede mee. Kerk, dat was de paus, de bisschoppen en priesters, het samenkomen van gelovigen, de sfeer van het kerkgebouw en voor mij vooral de eucharistie en de andere sacramenten. Ik had er geen vat op... maar ik voelde me wel heel dicht bij Jezus. Ik voelde me ook drijven op die grotere kracht en ik droomde dat ik ergens een plaats zou hebben in de Kerk. Priester was ik het liefste geweest, maar dat kon niet. Eigenlijk zelfs nog liever missionaris, maar dat kon zeker niet, ik zat in een slotklooster. Toch wilde ik overal naar mensen toegaan en hen dichterbij de Liefde brengen. Terwijl ik zat te bidden, las ik de eerste brief van Paulus aan de christenen van Korinthe, vooral hoofdstukken 12 en 13. Paulus vergelijkt er de Kerk met een lichaam met verschillende ledematen, ieder met zijn eigen plaats en functie.

"Ik las daar in het 12de hoofdstuk dat niet iedereen apostel, profeet en leraar kan zijn... en verder in hoofdstuk 13 schrijft hij dat iedereen verschillende gaven heeft, maar dat die allemaal niets te betekenen hebben zonder de liefde..." En het werd me stilaan duidelijk, want in de beschrijvingen van de ledematen van de kerk en de verschillende gaven, herkende ik mezelf helemaal niet. Ik begreep dat, als de Kerk een lichaam was, samengesteld uit verschillende ledematen, het meest noodzakelijk daaraan niet ontbrak. Ik begreep dat de Kerk ook een hart had dat brandde van liefde. Het is die liefde die de ledematen doet handelen en als de liefde zou uitdoven, zou het lichaam niet meer functioneren. De liefde omvat alle roeping, de liefde is alles... en ik begreep dat mijn roeping, de LIEFDE was – het hart van de Kerk...

Misschien kunnen jullie eens vertellen wat 'Kerk' voor jullie betekent en wat je vindt van 'mijn roeping'?

TWEEDE BRIEF – over geloof en twijfel én gebed

Dag Jong Karmel,

Vandaag hebben veel mensen en dus ook veel jongeren het geloof vaarwel gezegd. Ze geloven niet meer dat er een God bestaat. Ze vinden dat ze in de kerk geen antwoord hebben gevonden op de diepe waarom-vragen van hun leven... Waarom juist die lieve mens ziek wordt? Waarom moet deze mens sterven?

Ik ben ook erg ziek geweest en weet je wat, toen mijn ziekte erger werd, toen kon ik alleen maar zeggen: "ik wil wel geloven", maar ik voelde er niets meer bij. Ik voelde mij in de donkere nacht, voor twijfel... ik twijfelde zelfs aan de hemel...

En toch heb ik in die donkere periode van twijfel gezegd: "Ik zal mijn tijd in de hemel doorbrengen door goed te doen op aarde... Ik kan geen feest vieren, niet uitrusten, zolang er nog zielen te redden zijn", zolang hier op aarde nog mensen zijn die de Heer niet kennen.

Ik nodig je uit om gewoon af en toe eens de naam van Jezus te zeggen, desnoods bij hevige pijn, gewoon als stopwoord... je hoeft er niets bij te denken of te voelen. Als er iemand is die jouw vrijheid respecteert, dan is Hij het wel! Ik zal niet rusten en Hem blijven vragen dat Hij jou nu al die glimlach, dát teken van zijn liefde zal geven, dat ik nu van Hem krijg. Zolang het jou niet lukt, zal ik 'namens jou geloven' en vragen dat je gelukkig mag zijn!

"Voor mij is het gebed een opwelling van het hart, gewoon een blik omhoog naar de hemel, een kreet van erkentelijkheid en van liefde midden in de beproeving maar even goed midden in de vreugde."

Haal jij kracht uit je geloof?

Twijfel je wel eens?

Wat is bidden volgens jou?

DERDE BRIEF – over Maria

Dag Jong Karmel,

Er worden veel moeilijke dingen over Maria gezegd: onbevlekt ontvangen, maagd, koningin van hemel en aarde... wat moet je daar mee?

Zelf heb ik mijn moeder maar gekend tot mijn vierde jaar... Ik heb erg geleden toen zij dood ging. Het missen van mijn moeder heeft me een paar jaar later zo ziek gemaakt, dat niemand er raad mee wist. Toen heeft God mij zijn moeder laten zien in het beeld dat naast mijn bed stond. Het staat nu boven mijn graf in de kapel van de Karmel van Lisieux. Ik zag haar... en ik was ook genezen... maar later dacht ik... was het wel waar?

God heeft mij zijn moeder gegeven als nog een moeder er bij, één die er altijd is, maar vooral om maar te laten zien: Ik, God, ik ben liefde...

Je kunt proberen af en toe eens iets te zeggen tegen je moeder in de hemel. Al noem je alleen maar haar naam... Ze vraagt niets voor zichzelf, ze zal je alleen maar dichterbij Jezus willen brengen, dat wil zeggen, Hem vragen dat je het goed maakt, dat je goed in je vel zou zitten.

Wat betekent jouw mama in jouw leven?

Wie is onze hemelse Moeder, Maria voor jou?